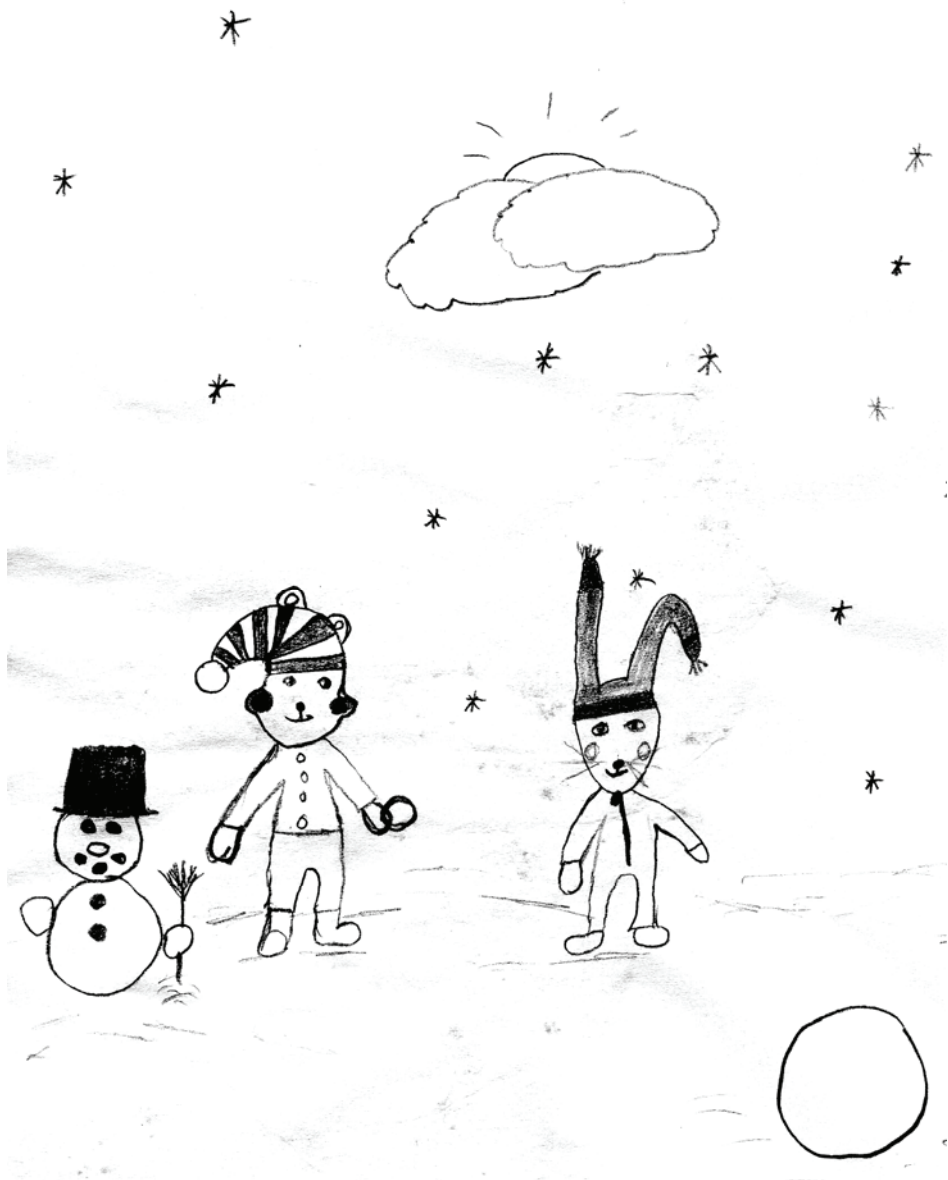

SPELARIT 1/2006

Helsingin pitäjän tanhuajat ja spelarit ry

PAIKASTA TOISEEN

Istun työhuoneen lattialla muuttolaatikkopinojen keskellä. Jaloissa pistelee, puutuvat kai. Mappipinot ja erikokoiset paperiläjät levittäytyvät huoneen seiniltä kohti keskilattiaa. Siirrän elettyä elämäni laatikosta toiseen. Yritän tosissani karsia turhaa ja olla sortumatta tunteiluun. Myönnytyksenä itselleni olen kehitellyt kolmen laatikon systeemin: Poisheitettävät, säilytettävät tai kierrätykseen menevät sekä epävarmat tapaukset, jotka pakkaan taas kerran varaston nurkkaan ja kirjoitan päälle: Älä hävitä, muistoja!! Vaikken niitä sieltä ehkä koskaan luettavakseni tai katseltavakseni hakisikaan.

Kenkälaatikosta löytyy äitini kirjoittamia runoja ja lauluviikko vuodelta 1947. Ihan tuttuja, kaihoisia, sotavuosina tehtyjä tangon sanoja. Samassa laatikossa on kirjekuori täynnä lehdistä leikattuja kuolinilmoituksia. Onneksi myös iloisia lasten piirustuksia ja virkattu pannulappu.

Siirryn kansantanssihyllylle. Vihreä- ja harmaaselkäiset tanhumapit alkaen vuodesta 1984 lojuvat avoimina: Belgian matkan osallistujaluettelo, tanhusikermiä Seurasaareen, kortti kotiväelle Turun Nordlekista, käsin kirjoitettuja ohjeita sivutolkulla, lasten ja nuorten nimilistoja, unohdettuja nimiä, lehtikirjoituksia, valokuvia...

Kaikkea sitä säilyttääkin!

Istun ja luen, ihmettelen ja muistelen. Uskomattomia suorituksia ohjaajilta, tanssijoilta ja pelimanneilta. Mielenkiintoisia matkoja, unohtuneita ilonaiheita, niin paljon tanssittu, opittu ja yhdessä eletty. Aikaa kuluu, lähes koko päivä. Varsinainen muuttosiivous ei etene mihinkään. Pikemminkin päinvastoin, huone näyttää tosi sekavalta.

Harrastus on vienyt aikaani, mutta antanutkin paljon; laatikoita ja mappeja penkoessa sen vasta oikein tajuaa. Kahdenkymmenen vuoden ajalta tunteja ei kannata edes ruveta laskemaan.

Enkä tässäkään turhaan istunut, ajattelemista harrastuksestani riittää: Mikä siinä on minulle niin tärkeää, minkä muistan, minkä haluaisin unohtaa, miksi kuitenkin jaksan ja haluan olla mukana, järjestellä, suunnitella, ohjata ja tanssia?

Menneen penkominen piristää. Ajatustyö jatkuu. Laatikkopino kasvaa. Valmista tulee.

Hyvää vuoden jatkoa ja harrastusiloa sinullekin, Kiitollisena yhteisistä kokemuksista, paikasta toiseen!

Riitta, Kirveskuja 5 B

NURKKATANSsit JA PUSKASOITOT

Nurkkatansseilla ja puskasoitoilla tarkoitetaan vapaamuotoista tanssia ja soittoa, jossa pääasiana ei ole esiintyminen, vaan yhteinen, spontaani tekeminen.

Talonpoikaisajan Suomessa kirkko ja virkavalta rajoittivat nuorten huvielämää, koska valvomisen ja huvittelun katsottiin häiritsevän työntekoa ja kirkkosakäyntiä. Tanssien järjestäminen, korttipelit ja yöjalassa käyminen olivat lähes kokonaan kiellettyjä harrastuksia. Kieltojen rikkomisesta rangaistiin tanssijoita ja tanssipaikan vuokraajia sakoilla tai häpeärangaistuksilla. Kielloista huolimatta kylän nuoriso järjesti nurkkatansseja, jotka olivat 1800-luvulla käytännössä ainoita pelkkää tanssia varten järjestettyjä tilaisuuksia.

Kun huomattiin, ettei nuorten tanssimista voitu kielloilla lopettaa, siirryttiin vähitellen tanssien hiljaiseen hyväksyntään. Myös nuorista kannettu huoli alkoi kohdistua uusiin asioihin, kuten puukkojunkkareihin ja alkoholin käyttöön.

1800-luvulle asti Suomessa tanssittiin pääasiassa erilaisia piirileikkejä ja ryhmätansseja. Tanssit järjestettiin yleensä ulkona, kunnes Suomeen saapui uusia tansseja, jotka vaativat kovan ja tasaisen tanssialustan.

Nurkkatanssit siirtyivät pihoilta ja niityiltä sisätiloihin ja niistä muodostui omia tilaisuuksiaan. Tansseja varten vuokrattiin kylän isännältä tupa tai muu huone ja tansseihin kutsuttiin oman ja naapurikylien nuoria. Ellei tuvan vuokraan kerätty kolehtia, tulivat tytöt seuraavana päivänä pesemään tuvan lattian. Pelimanni sai palkkionsa yleensä tanssijoiden kesken kerätystä kolehdista. Vaikka nurkkatanssit vapautettiin, oli tapa lähes kokonaan kuollut jo 1900-luvulle tultaessa. Sääty-yhteiskunnan hajoaminen toi vapauden ohella uudenlaisia huvitilaisuuksia.

Perinteestä muistuttaakseen Kansanmusiikin keskusliitto on valinnut vuosille 2006-2007 teemaksi nurkkasoitot ja puskasoitot. Keskeisin tavoite teemavuonna on tanssin vieminen kaikille ja kaikkialle. Liitosta toivotaan vapaa tanssiminen, soittaminen ja improvisointi tervetulleeksi kansantanssiin ja muuhunkin suomalaiseen ajatusmalliin. Tanssimisen ja soittamisen ei aina tarvitse olla näytön paikka, vaan kaikki saavat tanssia, kaikkialla saa tanssia.

Sanna Laakso

Lähteet: www.susel.fi;

Kansanmusiikin Keskusliiton tiedote

FOLKLANDIA 2006

Folklandia vietti 10-vuotissyntymäpäiväänsä nurkkatanssien ja puskasoittojen merkeissä. Silja Eurooppa täytyi jälleen tanssivasta, soittavasta ja laulavasta väestä. Osa tähän perinteeseen ihastuneista olivat mukana jo 11. kertaa, mutta mukana oli myös ensimmäistä kertaansa kokeilevia harrastajia puskaradiotiedotuksen myötä tulleita.

Laivalla sai seurata ja itsekin osallistua edelleen vakiintuneeseen ohjelmaan, mutta aina mukaan saatetaan jotakin uutta. Ilmakanteleen SM-kisat ja Tupsun juureen -karaoke olivat minulle ainakin ennen kokematon ihmettä.

Tanssin pyörteissä konsertin antia

Joensuusta tuli Motora nuorisoseurasta lasten ja nuorten ryhmät. Pojat esittivät aluksi ryhmälle tehdyn koreografian ”poikien oman jutun”. Nuorimmat tanssijat olivat 9 -vuotiaita. Pojat näyttivät nauttivan lavalla olosta ja tanssin liikkeet suoritettiin vauhdikkaasti, sananmukaisesti hiukset hulmuten, juuri poikien tyyliin. Poikien tanssitaidot olivat mallikkaita. Joukosta erottui muutamia todella taitavia tulevaisuudenlupauksia.

Tyttöjen kanssa tanssitut esitykset hivelivät myös silmää, mutta

meno oli jo rauhallisempaa. Hyvältä tuntui etenkin se, että näinkin paljon oli saatu mukaan murrosikäistä nuorisoa esittämään suomalaista kansanperinnettä ja näin taitavasti.

Karjalan nuorten aikuisten ryhmä Kärri Helsingistä sitä vastoin oli iältään vähän varttuneempaa. Askeleet olivat heillä keveät, ryhti ylvästä ja pukeutuminen viimeisen päälle tyylikästä. Ryhmän esittämä Uudenmaan purpuri sai lisämakua sopivasti rytmitetyistä, mielenkiintoisista ja humoristisista juonnoista.

Lopuksi esiintyi lisäilmesta tullut nuorisoryhmä Kipakka. Ryhmän ohjaaja oli tehnyt todella upeaa työtä. Tanssillinen kokonaisuus oli viimeistelty ja tanssijat olivat ohjelman omineet sekä sisäistäneet. Koko tanssin teema näkyi tanssijoiden ilmeissä, eleissä, vartalon liikkeissä ja ohjelman sujuvuudessa. Olin aivan myyty! Tuntui, ettei koettua tunnelmaa pysty sanoiksi pukemaan, olo oli niin harras. Tällaista ohjelmaa tahdon nähdä lisää.

Heli Muikku Tuusulasta ensimmäisellä Folklandia matkalla

Heli on harrastanut aiemmin kansantanssia 20 -vuotta, mutta viimeiset 10 -vuotta hän on ollut harrastuksesta sivussa. Nyt al-

koi uusi innostus, kun hänet puhattiin mukaan tälle juhlaristeilylle. Heliä ei tarvinnut ollenkaan matkalle houkutella vain pieni vihjaisu riitti.

Jutun henkilöt Sirpa Laakso ja Heli Muikku. Takana Yrjö ja Liisa Mykrä sekä Kaarina Pessi.

Helin ajatuksia, kokemuksia ja mielipiteitä

Ohjelmatarjonnan runsaus yllätti Helin. Kun kaikkea ei voinut nähdä yhdellä kertaa, täytyi tehdä valintoja. Kansantanssiharastuksessa mukana aiemmin itse olleena, valintojen tekeminen kuitenkin helpottui.

Mikä hauskinta ja lämmittäväntä, oli törmätä vanhoihin tuttuihin monien vuosien jälkeen, kuulla kuulumisia ja nauttia saman harastuksen tuomasta huumasta. Hyvältä tuntui myös nuorten fantastiset esitykset. Helin mieleen jäivät esim. Matora Joensuusta, Villet ja Veerat Hollolasta sekä tietenkin Sorokoska Tampereelta jo pelkästään kotiseuturakkaudestakin. Nuorten eläytymisen ohjelmissaan oli Helin mielestä mahtavaa.

Musiikkipuolelta mieleenpainuvina oli Veli-Matti Järvenpään omaa luokkaansa oleva upea esitys. Myös pelimannimusiikissa oli monia hyviä nuorten kokoonpanoja. Nuoret soittajat ja tanssijat tällä risteilyllä oli oikea TRENDI-sana. Heli kuuli nuorten keskusteluja jälkeensä, ja totesi heidän olevan jo oman alansa asiantuntijoita. Nuoret ovat todella paneutuneet antaumuksella asiaansa.

Kun on itse tanssinut, niin katsoo mielellään koko tanssin kehittyneitä kirjoja. Ympäri Suomen maakuntia olevien ohjaajien ja opettajien uudet työt ja luomukset ovat helposti nähtävillä ja lähes käsin kosketeltavissa. Folklandialla saadaan irti paljon, kerralla koko paketti, pelimannit, tanssit ja laulut. Helin mielestä tätä kannattaa tehdä jo perin-

teen säilymisen kannaltakin.

Heli muistelee ulkomaanmatkoja, jotka kansantanssin myötä on tullut tehtyä. Tuskinpa muuten olisi tullut reissattua kaikkiin niihin maihin tai ainakaan niihin seutuihin eri maissa, johon harrastus on kuljettanut. Ja kaikki ne keskustelut, jotka ovat kehkeytyneet eri ihmisten kanssa, eri maissa, ovat olleet todella mieleenpainuvia.

Helille jäi tunne, että pelimannit voisivat olla paremmin näkyvillä. Nyt pelimannit soittivat rappujen alla, joten heitä ei nähnyt hyvin. Ruokapuolella taas oli mukava syödä pelimannimusiikin soidesa taustalla.

Yleisötanssia Heli toivoisi lisää. Etenkin lauantaina siihen ei juurikaan ollut mahdollisuutta. Itselle sopivien ohjelmien päällekkäisyys teki sen, että kaikkea ha-

luumaansa ei päässyt kokemaan. Joskus oli sattumaa, että osui mielenkiintoiseen paikkaan ikään kuin vahingossa ohi kävelen.

Lähden mukaan seuraavallakin kerralla!

Kati Pessi Vantaalta on ollut mukana kaikki 11 kertaa

Kati on harrastanut kansantanssia 28v. miehensä kanssa. Katin veli ja veljen vaimo houkuttelivat kerran katsomaan harjoituksiin ja se oli kohta menoa. Harrastus on merkinnyt Katille paljon. Mieleen ovat jääneet monet ulkomaanmatkat perhemajoituksineen, jotka ovat mahdollistaneet kyseisten maiden kulttuuriin ja elämiseen tutustumisen läheltä. Ensimmäiselle Folklandiamatkalle Kati lähti peruutuspaikalle ja jäi heti koukkuun. Ensimmäisestä matkasta Kati muistaa,

Yrjö Mykrä perinteisesti tanssittaa Riitta Kangasta bussin käytävällä. Istumassa Pirjo Pietikäinen, Taina Sarivaara ja Eine Gröhn.

että alkumatka tehtiin silloin junalla, mutta kaikilla myöhemmillä kerroilla Segersvärdin tilausbussilla, mikä on antanut antoisaa aloituksen ja lopetuksen itse risteilylle.

Katin ajatuksia, kokemuksia ja muistoja

Folklandialle tekee mieli lähteä yhä uudestaan musiikin monipuolisen, laidasta laitaan, antavan tarjonnan takia. Risteilyllä voi valita ”mansikat”! Pelimannin penkistä on tullut suosikkipaikka, joka on aina ”kolahtanut”.

Kati tykkää laulaa ja siksi hän suunnistaa aina sellaisiin paikkoihin, joissa laulaminen on mahdollista. Jos Anja Hinkkanen on paikalla, saa yleensä laulaa.

Folklandia ei Katin mielestä ole mikään pelkkä mummokerho. Katin tytär oli vuosi sitten mukana, ja hänkin oli todennut, että matkalla on paljon katsomista ja kuuntelemista myös nuorille. Folklandia sopii kaikenikäisille.

Vielä 10 v. sitten Kati jaksoi valvoa ja osallistua kaikkeen meidän aamuun asti, mutta nyt lisää tullut ikä on vaatinut veronsa. On nukuttava muutama tunti.

Juhlaristeilyn yksi kohokohta oli SILMU -konsertti. Katsomo oli ollut aivan täysi. Ohjelma oli toteutettu pienelle ”porukalle” 3

tanssijaa ja 3 viulistia. Kokonaisuudessa oli sovitettu yhteen tanssi ja musiikki, soittajat tanssivat mukana. Esityksessä oli käytetty kansantanssin elementtejä kuten esim. vastuut. Tanssit olivat lennokkaita. Jo esityksen alku näytti siltä, että musiikki saa aikaiseksi innokkuuden tanssiin. Esiintyjät lähtivät hiljaiseen yleisön joukosta lavalle kuultuaan mukaansatempaavaa musiikkia, jonka jälkeen pidettiin yhdessä hauskaa. Katin mielestä taitava porukka, estradiesitys parhaimmillaan.

Konserttien otsikot eivät aina sano kaikkea, joten jos mahdollista, kaikki konsertit kannattaisi Katin mielestä käydä läpi. Kaikki mukana olijat eivät kuitenkaan tykkää kaikesta, eikä kaikkia kiinnosta sama, joten hyvä, että on tarjontaa laidasta laitaan.

Aineiston kokosi Sirpa Laakso

LASTENSIYUT

Täytä tyhjät ruudut niin, että jokaiselle vaaka- ja pysty-
riville sekä kuuden ruudun laatikko sisältävät numerot yh-
destä kuuteen.

					5
4				1	
6	3		5		
		2		3	6
	4				2
5					

Viereisen sivun ruudukon tavuista voit koota erilaisia
otteiden ja askeleiden nimiä.

Yksi vastaus, **KÄ-SI-KYNK-KÄ**, on malliksi merkitty
ruudukkoon lihavoituna.

OTTEITA JA ASKELIA

KÄ	NÄR	KAN	KEL
KYY	KE	KYNK	TA
LAUK	SI	KOUK	KA
EN	KA	LIS	KÄ
VAR	KA	O	KU
POLK	VAS	AS	TE

Löydä sisäinen luolamiehesi:

Diskoilua Folklandian tyyliin

Kaikkien kansanperinnettä huokuvien ohjelmanumeroiden joukosta silmiimme pisti yllättäen sana ”disko”. Määritteenä tosin oli ”arkaainen”, mutta arvelimme tiedossa olevan kuitenkin muusta tarjonnasta poikkeavaa meininkiä. Kii pesimme siis laivan yläkertaan ja etsimme konferenssitiloista oikean huoneen.

Diskohuoneessa oli täysi valaistus ja lattialle oli aseteltu riviin tuoleja, joten aivan tavallisesta diskosta ei ilmeisestikään ollut kysymys. Saimme

paikat eturivistä ja jäimme odotamaan tulevaa jännittyneinä. Pian huone jo täytyikin innokkaista diskoilijoista, joita lopulta istui niin pöydillä kuin lattiaillakin. Ilmeisesti suosio yllätti järjestäjät, sillä tuoleja oli vain kymmenelle ensimmäiselle!

Diskon vetäjinä oli kolme tamperelaisen kulttuuriosuuskunta Uulun nuorta etnomusikologia, jotka aloittivat esittelemällä ison joukon muinaissoittimia. Saimme kuulla, millaista musiikkia voi saada aikaan esimerkiksi simpukankuorilla, kivillä, tuohesta

tehdyillä rapapalleilla, kulkusilla, biisoninsarvella, munniharpulla, pitkähuilulla, jouhikolla, julmul-la...

Olimme kaikki yllättyneitä, miten hienoja ääniä pystyy luomaan aivan yksinkertaisilla, luonnosta löytyvillä esineillä ja alkeellisista materiaaleista tehdyillä soittimilla.

Soitinesittelyn jälkeen soittimet jaettiin diskoajille, ja mekin koekailimme innokkaasti meille annettuja muinaismuovista pitkähuilua ja rapapalleja. Lyhyen harjoittelun jälkeen olimmekin jo täysin oppineita ja valmiita konsertoimaan. Yksi vetäjästä otti kapellimestarin roolin ja sanoi vuorotellen kullekin soitinryhmälle, milloin liittyä mukaan soitantaan. Rytmien musiikkitekselemme antoi rumpu, ja pikku hiljaa kaikki muutkin soittimet liittyivät mukaan. Lopputulos oli, hämmästyttävää kyllä, varsin harmoninen ja sointuva. Musiikin hiljennyttyä annoimme itsellemme raikuvat aplodit.

Sitten alkoi diskoilu-osuus. Kolmeen ryhmään jaettuna harjoittelimme ensin taputtamaan

omalla vuorollamme (rytmi 4/4). Tässä vaadittiin rytmikorvaa, mutta tunnelma oli sen verran lupsakka että kaikki varmasti uskalsivat osallistua mukaan pelkäämättä ”virheitä”. Kun oli oppinut yhden tavan taputtaa, annettiin haastetta lisää muuttamalla ryhmän taputusta. Tämä oli vain esimakua varsinaiseen Grande Finaleen.

Seuraavaksi pohdittiin luolamiesmäisiä liikkeitä. Silloinen elämä pyöri elannon ympärillä, joten ehdotukset kulkivat metsästyksen ja keräilyn parissa. Kukin ryhmä valitsi oman liikkeen, joka tehtiin taputuksen sijasta. Lopuksi lisättiin vielä liikkeeseen sopiva ääni. Kun kaikki nämä yhdistettiin, tulos oli mahdettava äänten ja liikkeiden sinfonia.

Jottei homma olisi käynyt liian yksitoikkoiseksi, lähdettiin vielä liikkeelle ja muita tanssijoita kohdatessa piti reagoida mahdollisimman alkukantaisesti. Omatkin reaktiot, saati sitten muiden, pääsivät yllättämään.

Tunnin diskoilun jälkeen kaikilla oli hiki ja hyvä mieli – kuten kunnon diskossa kuuluu tullakin. Ehkä myös hitunen sisäistä luolamiestä oli löytynyt matkaan, nam!

Reeta Jokinen &
Minna Suokas

KANSANMUSIIKKIA KIVIKAUDESTA NYKYAIKAAN; MAAILMAN LAIDALTA TOISELLE

Uulu järjesti Folklandialla myös muutaman muun perin mielenkiintoisen työpajan. Toisessa niistä tutustuttiin erilaisiin soittimiin. Paikalla meitä oli alle kymmenen innokasta, joista osa tuli kaverin mukana, eivätkä rohjenneet itse kokeilla. Joukossa oli monta jo edellisillan diskossa ollut soitinta, kuten julmu ja rumpu, mutta myös ihan muitakin.

Erilaisia rumpuja esiteltiin, sillä rumpu on yksi maailman vanhimmista soittimista. Reikärumpu jäi mieleen, varsinkin, kun pohdin miten kummassa se oli saatu tehtyä! Ehjään puuhun oli koverrettu tyhjä tila keskelle muutaman noin 3cm leveään ja 20-30cm pitkään viillon kautta. Soundi rummussa oli erilainen eri kohtiin rummuttaessa.

Sitten oli rumpuja, joiden ääntä muutettiin kiristämällä naruja kesken soiton. Joissain heimoissa rumpuja todellakin oli käytetty viestintävälineinä ja kuuntelimme nauhoituksen Afrikasta, jossa miehelle kerrottiin uuden vauvan syntystä.

Huiluja oli myös monenlaisia. Saimme soittaa kaunisäänisiä intiaanien huiluja. Jopa vähem-

milläkin huilistin taidoilla sai pitää itseään virtuosoena. Hetken jo suunnittelin, että lähdän huilu kourassa laivan käytäville tienaamaan risteilyrahoja takaisin.

Saimme myös tietoa siitä, kuinka monia soittimia ovat aikoinaan soittaneet vain miehet. Muun muassa aboriginaalien **didgeridoo**, jota myös saimme kokeilla, on ollut tällainen soitin. Mutta ajat ovat muuttuneet, ja miessoittajien vähetessä ovat naisetkin saaneet alkaa soittaa ilman pelkoa rangaistuksista.

Toisessa työpajassa opettelimme kurkku- ja nenälaulamista. Opettelimme yhden inuiittien ja yhden navajointiaanien laulun. Tässä työpajassa suosio olikin jo ihan toinen, taisi diskon osallistujamäärä jäädä toiseksi huoneen täytyessä innokkaista laulajista! Laulut olivat kauniit ja erilaiset suomalaiseseen kansanlauluperinteeseen tottuneelle.

Mahtavia työpajoja molemmat. Lähdin kummastakin pois virkistyneenä ja uusia ideoita työhöni lasten pariin saaneena!

Minna Suokas

SEURAN SYNTTÄREILLÄ!

Synttärarit ovat yleensä hauskoja, oli sitten kyse ihmisten tai vaikka yhdistyksen merkkipäivistä. Seuramme Helsingin pitäjän tanhuajat ja spelarit ry. juhlisti syntymäpäiviään Päkaksessa perjantaina 13.1.2006 ja hauskaa oli.

Mukana menossa oli vieraita myös Vantaan Kansantanssijoista ja Vantaan Kansanperinteen Ystävistä. Yhteensä omia ja vieraita oli viitisenkymmentä henkeä. Päkaksen pienen salin seinät natisivat liitoksissaan, kun väki pakkautui pöytiin istumaan.

Aluksi nostettiin maljat ja puheenjohtaja Riitta Kangas toivotti väen tervetulleeksi. Sitten muisteltiin menneitä. Seuran perustamispäivähän oli 14. tammikuuta 1982.

Liivihame sai monet hymyilemään, jopa nauramaan

Harrastus on ollut sydämen asia monelle sellaisellekin, joka ei enää aktiivisesti ole mukana. Sen todisti moni läsnäolollaan. Perustajajäseniä oli useampiakin mukana, samoin vuosien mittaan puheenjohtajina olleita, ja heistä monet muistelivat menneitä vuosia. Kova into siivitti tanssijoiden askelia varsinkin ensi vuosina, ja tanssijoita ja ryhmiä oli monia.

Raimo Tanskanen Vantaan kansanperinteen ystävistä ja Antti Keipi Vantaan Kansantanssijoista esittivät myös seurojensa tervehdykset.

Pitkäaikainen ohjaajamme Hilikka Lyytikäinen on näköjään myös aikamoinen ohjelmanjärjestäjä. Hilikka ystävineen esitti rauhasan kynttilätanssin ja häkellyttävän muotinäytöksen. Muotinäytöksen jälkeen sellaiset nimitykset kuin "T-paita" ja "PUSSIHousut", puhumattakaan "LIIVIHAMEESTA" tai "PUOLIHAMEESTA" saivat ihan uuden merkityksen.

Synttäreillä tietysti syödään ja näillä synttäreillä syötiin hyvin. Tarjolla oli herkullisia salaatteja ja vielä herkullisempia juustokiekuroita ja jälkiruoksi tietysti täytekakkua ja kahvia. Järjestelytoimikunta hieman hikoili ruoan riittävyden puolesta yllättävän suurelle väkimäärälle, mutta hyvin tulivat kaikki ravituiksi.

Luonnollisesti paikalla oli myös pelimanneja, jotka harmoineineen ja viuluineen nostattivat kansan tanssijalkaa. Porukan tanssipäätä taas

Tanssia Spelarien tahdittamana.

Loppuillasta tanssitiin ja hurrattiin paikalla olleiden puheenjohtajien, entisten ja nykyisen, ympärillä. Nämä ovat seuraa luotsanneet läpi vuosien. Joku

pohditutti kilpailu, jossa piti soite-
tuista musiikinpätkistä tunnistaa,
onko kyseessä sottiisi tai samba,
humppa tai hambo, tai joku muu
laji. Joululaulujakin saatiin vielä
muistella, kun pähkäiltiin joululaulu-
jen nimiä, joissa kirjaimet piti panna
oikeaan järjestykseen.

taannoisista puheenjohtajista totesi,
että on vedetty ja onhan ne ihmiset
perässä tulleet. Niinpä niin, molem-
pia tarvitaan. Niitä, jotka ottavat
vetovastuuta ja niitä, jotka mukana
harrastavat. Onneksi meillä näyttää
olevan molempia.

Synttäreillä oli Tarja Lahtinen

Puheenjohtajat Paula Kaivosoja, Jorma Pessi, Riitta Kangas ja Heli Muikku.

KEVÄTPILKISTYS

sunnuntaina 12.3.2006 KLO 16.00

Seuramme perinteinen kansantanssi- ja musiikkitapahtuma, Kevätpilkistys, pidetään Kilterin koulun auditoriossa sunnuntaina 12.3. klo 16.00.

Luvassa on kansantanssia ja kansanmusiikkia seuramme tanhuryhmien ja pelimannien esittämänä.

Isit, äidit, mummit, ukit, naapurit ja muut tutut joukolla mukaan katsomaan mitä talven aikana tanssijat ovat oppineet!

Liput aikuiset 5 €, lapset 2 €.

Väliajalla kahvitarjoilu, mehua ja muita herkuja sekä myynnissä seuramme t-paitoja, CD-levyjä ja pinssejä.

TERVETULOA!

KUTSU VUOSIKOKOUKSEEN

Helsingin pitäjän tanhuajat ja spelarit ry:n sääntömääräinen vuosikokous pidetään maanantaina 27.2.2006 klo 18.30

Kotiseututalo Päkaksessa.

Vanha Kuninkaalantie 2, Tikkurila.

Esillä sääntöjen määräämät asiat.

Tervetuloa!

Tapahtumakalenteri

- 27.2. Vuosikokous klo 18.30 Kotiseututalo Pákas, Vanha Kuninkaalan­tie 2, Tikkurila
- 9.3. Pilkkistys­harjoitukset Kilterissä klo 18.00 lapset, 18.40 nuoret ja 19.30 aikuiset.
- 12.3. Kevätpilkkistys klo 16.00 Kilterin koululla. Harjoitusaikataulu: aikuiset klo 13, nuoret 14.30, lapset 15.15
- 22.4. Espoon Pilpatus, tiedustelut Vesa Kari 040 581 8509
- 6.-7.5. Touko Tanssit, tanhukatselmus, työpajoja ja kesäjuhlanohjelman kertaus, Hyvinkää
- 21.5. Lasten tantsut Tomtebossa klo 15
- 25.– 30.7. NORDLEK 2006 Göteborg, Ruotsi, seuran matka 24.-30.7.
- 2.8. Myllyilta Helsingin pitäjän myllyllä klo 18.30
- 4.-6.8. Kapulalystit, SKY:n ja KTNL:n kesäjuhla, Turku

Oikea vastaus s. 8 tehtävään

2	1	3	6	4	5
4	6	5	2	1	3
6	3	4	5	2	1
1	5	2	4	3	6
3	4	6	1	5	2
5	2	1	3	6	4

Oikea vastaus s. 9 tehtävään:

- kyynärkoukku,
- laukkaote
- enkeliska
- varvaskanta
- polkka-askel

Seuraava lehti ilmestyy huhtikuussa. Kirjoitukset ja piirustukset ym. materiaali Sannalle, Tarjalle tai Matille maaliskuun loppuun mennessä.

Sanna Laakso, puh. (040) 591 4897,
email: sanna.laakso@kansantanssinuoret.fi,

Tarja Lahtinen, puh. 8786105,
email: tarja.lahtinen@anilabsystems.com

Matti Lankinen, puh. (0400) 422 417,
email: matti.lankinen@kansantanssinuoret.fi.

YHTEYSTIETOJA:

JOHTOKUNTA:

- * Riitta Kangas, puheenjohtaja, puh. 854 7563,
050-358 6491, riitta.kangas@kolumbus.fi
Kirveskuja 5 B, 01650 Vantaa
- * Reeta Jokinen, sihteeri, puh. 040-564 2209,
reetajo@hotmail.com
- * Tuija Pirttikoski, puh. 899 114, 040-8736 195
- * Tarja Lahtinen, puh. 878 6105, 040-742 3181
- * Susanna Hentunen, puh. 050-350 8661
- * Simo-Pekka Lindström, puh. 040-554 0799
- * Matti Lankinen, puh. 0400-422 417

AIKUISRYHMIEN OHJAAJA:

- * Riitta Kangas, puh. 854 7563, 050-358 6491

LAPSIRYHMIEN OHJAAJAT:

- * Riitta Kangas, puh. 854 7563, 050-358 6491
- * Karita Hämäläinen, puh. 040-546 7884
- * Susanna Hentunen, puh. 050-350 8661
- * Matti Lankinen, puh. 0400-422 417

PELIMANNIT:

- * Veijo Honkanen, puh. 853 1864, 050-518 1184

INTERNET:

www.kansantanssinuoret.fi/spelarit
www.spelarit.net

Kansi ja sivun 7 piirustus: Roosa ja Saija

Julkaisija: Helsingin pitäjän tanhuujat ja spelarit ry
Tiedotustoimikunta